

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **J.J.**, zastoupeného společností Auditorská a daňová kancelář, s.r.o., Praha 1, Vodičkova 41, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Prahu 3**, Drahobejlova 49, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 4.6.2007, č.j. 82727/07/003940/8616

t a k t o :

Rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 3 ze dne 4.6.2007, č.j. 82727/07/003940/8616 se **z r u š u j e** a věc se žalovanému **v r a c í** k dalšímu řízení.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 16.520,- Kč do 60 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí označenému v záhlaví rozsudku, jímž žalovaný částečně vyhověl námitce podané žalobcem proti exekučnímu příkazu na srážku ze mzdy, jiné odměny za závislou činnost nebo náhrady za pracovní příjem, důchody, sociální a nemocenské dávky stipendia apod., vydanému podle § 73 odst. 6 písm. b) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (ZSDP) dne 15.2.2007 pod č.j. 31735/07/003940/8616, a jímž rozhodl tak, že nedoplatky uvedené v tomto exekučním příkazu v pořadí 16 a v pořadí 27 jsou podle § 70 ZSDP promlčeny, ostatní nedoplatky uvedené v exekučním příkazu, které jsou ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí vyjmenovány, promlčeny podle § 70 ZSDP nejsou. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že daňová pohledávka byla přihlášena do konkursního řízení úpadce J.J., přihláška byla doručena Krajskému obchodnímu soudu v Praze dne 4.8.1998. Podle § 20 odst. 8 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání má přihláška pohledávky do konkursního řízení pro běh lhůty pro promlčení a zánik práv stejné účinky jako uplatnění práva u soudu. Dnem doručení pohledávky příslušnému soudu se přerušuje běh promlčecí lhůty. Podle § 112 zákona č. 40/1965 Sb., občanského zákoníku (o.z.), uplatní-li věřitel v promlčecí době právo u soudu nebo u jiného příslušného orgánu a v zahájeném řízení řádně pokračuje, promlčecí doba od tohoto uplatnění po

dobu řízení neběží. Žalovaný konstatoval, že předmětný konkurs byl pravomocně ukončen dne 17.9.2003 a od následujícího dne běh promlčecí lhůty pokračuje. Dalším úkonem správce daně, který vedl k prolomení promlčecí lhůty, byla Výzva k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě ze dne 7.9.2005, doručená daňovému subjektu dne 3.10.2005. Z uvedeného žalovaný dovodil, že daňové nedoplatky uvedené v exekučním příkazu mimo nedoplatků v pořadí 16 a 27, nejsou ke dni 9.3.2007, tj. podání žalobcovy námitky, promlčeny podle § 70 ZSDP a jsou vymahatelné.

Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný své rozhodnutí o nepromlčení daňových pohledávek postavil na následujících argumentech:

- a) Přihláška pohledávky správce daně do konkursního řízení má pro běh lhůty pro promlčení a zánik práv stejné účinky jako uplatnění práva u soudu
- b) Dnem doručení přihlášky soudu se přerušuje běh promlčecí lhůty
- c) Promlčecí lhůty daňových nedoplatků neběžely po dobu konkursního řízení

Tato argumentace je dle žalobce vadná z těchto důvodů:

ad a): Za úkon, který přerušuje běh šestileté promlčecí lhůty pro vymáhání nedoplatků lze považovat pouze takový úkon, o kterém se účastník řízení (dlužník) prokazatelně dozvěděl. K této argumentaci žalobce odkázal na rozsudek 1 Afs 116/2006 ze dne 30.5.2007. Dále podle žalobce úkon způsobilý vyvolat účinky znovuoobnovení běhu promlčecí lhůty musí být adresován přímo daňovému dlužníkovi a nikoli jiné osobě bez ohledu na její právní vztah k daňovému dlužníkovi. Zde žalobce odkázal na rozsudek 7 Afs 52/2004. Přihláška do konkursního řízení však nebyla adresována ani určena žalobci a žalobce se proto o ní nedozvěděl. Přihlášky do konkursního řízení jsou určeny a adresovány konkursnímu soudu, nikoli úpadci. Proto přihláška pohledávek do konkursního řízení není způsobilá mít vliv na běh promlčecí lhůty daňových pohledávek podle § 70 odst. 1 ZSDP.

Ke stejnému závěru lze dle žalobce dospět výkladem teleologickým. Účelem úkonů obnovujících běh prekluzivní lhůty je přerušování lhůty a založení nové lhůty proto, by správce daně mohl daň vyměřit. Úkony správce daně vytvářejí prostor pro součinnost daňového subjektu, zajišťují jeho vědomost o tom, že se řízení vede a umožňují mu aktivně ovlivnit průběh řízení. Lhůta je přerušena úkonem, který směřuje k vyměření daně. Musí tedy jít o úkon, kterým je zahájena určitá konkrétní činnost správce daně. K této argumentaci žalobce odkázal na rozsudek rozšířeného senátu 2 Afs 52/2005 ze dne 16.5.2006. Podle žalobce lze obdobně posoudit i účel úkonů ve smyslu § 70 odst. 2 ZSDP, které přerušují a založí běh nové promlčecí lhůty. Ze stejného důvodu (zahájit určitou konkrétní aktivní činnost správce daně – vybrání a vymáhání nedoplatku), musí být i u vymáhání vytvoření prostoru pro součinnost daňového subjektu, zajišťující jeho vědomost o tom, že se řízení vede a umožňující mu aktivně ovlivňovat jeho výsledek. Podání přihlášky do konkursního řízení na počátku žádné aktivity správce daně není. Naopak správce daně je jedním z konkursních věřitelů, kteří mají a musí mít rovné postavení a jeho aktivita je oproti vymáhání v exekučním řízení, kterého je pánem, minimalizována. Proto podle žalobce přihláška do konkursu není způsobilá mít vliv na běh promlčecí lhůty podle § 70 odst. 1 ZSDP. Žalobce podotkl, že literatura i judikatura (rozsudek Krajského soudu v Ostravě 22 Ca 269/2004 ze dne 21.9.2005) bez bližšího vysvětlení uvádí, že úkonem ve smyslu § 70 odst. 2 ZSDP může být projednání způsobu úhrady nedoplatku, úkon směřující k zajištění nedoplatku, zahájení daňové exekuce, návrh na výkon rozhodnutí podaný soudem, žaloba na neplatnost či odporovatelnost právního úkonu, návrh na prohlášení konkursu, či předvolání za účelem zjištění majetkových poměrů dlužníka.

ad b): Žalobce namítl, že závěr žalovaného, že dnem doručení pohledávky soudu se přerušuje běh promlčecí lhůty, kdy žalovaný za použití § 112 občanského zákoníku dospívá k tomu, že po dobu konkursního řízení promlčecí lhůta neběží, má podle žaloby tři vady. První vadou je nesprávné tvrzení, se konkursnímu soudu se doručují pohledávky, žalobce předpokládá, že žalovaný chtěl říci, že konkursnímu soudu se doručuje přihláška do konkursního řízení. Druhou vadou je aplikace § 112 občanského zákoníku. ZSDP obsahuje vlastní úpravu promlčecích lhůt v ust. § 70 ZSDP, který

pomocné užití úpravy promlčecích lhůt podle občanského zákoníku nepředpokládá. Aby byla občanskoprávní úprava použitelná, musel by žalovaný popsat a vysvětlit mezeru v ZSDP, mezeru ve veřejném právu jako celku a objasnit, proč mezery překonává analogií iuris v neprospěch jednotlivce ergo ve prospěch státu. Aplikace ust. § 112 občanského zákoníku bez jakéhokoli odůvodnění je vadou způsobující nepřezkoumatelnost stěžejního závěru žalovaného. Žalobce takovou aplikaci považuje za nedůvodnou, neboť úprava promlčecích lhůt v ZSDP je komplexní a vady nevykazuje. Zde žalobce odkázal na rozsudek 2 Afs 51/2004, který popisuje, jak intenzivní by musela být kusost úpravy daňového ručitelství, aby mohlo být přistoupeno k aplikaci analogie iuris, a to ve prospěch jednotlivce na úkor státu. Žalobce uvedl, že použití analogie v právu veřejném, zejména pokud by zhoršovalo právní postavení žalobce, je obecně nepřipustné. Zde odkázal na nález Ústavního soudu II. ÚS 487/2000. Třetí vadou je podle žalobce vadně aplikovaný argument per analogiam iuris. Jeho aplikace je zcela výjimečná, právními normami neupravený případ se posoudí podle právních principů příslušného právního odvětví nebo obecných právních principů. Pustil-li se žalovaný na půdu analogie iuris, stíhá ho odpovědnost posoudit právní úpravu, která je obsahově nejbližší. Žalobce jako fyzická osoba byl podnikatelem, veškeré daňové pohledávky vznikly při výkonu jeho podnikatelské činnosti. I pokud by tedy byla přípustná analogi iuris, což žalobce vylučuje, musela by být použita právní úprava promlčení podle obchodního zákoníku.

ad c): Pohledávky žalovaného jsou vykonatelné a proto v případě konkursu na majetek fyzické osoby přetrvávají a se zrušením konkursu nezanikají. Povinností žalovaného bylo o vykonatelné pohledávky pečovat a činit úkony, které zabezpečí jejich vymahatelnost, protože v průběhu konkursního řízení může marně uplynout promlčecí lhůta. Podle § 14 odst. 1 písm. c) zákona o konkursu a vyrovnání sice nelze provést výkon rozhodnutí (exekuci) postihující majetek patřící do podstaty a k tomuto majetku nelze ani nabýt právo na oddělené uspokojení, avšak ani to nebránilo správci daně činit úkony, které by byly kvalifikovány znovu obnovit běh základní šestileté promlčecí lhůty. Nejvyšší správní soud opakovaně (např. rozsudek 6 Ads 19/2006, 7 Afs 120/2004) judikoval, že probíhající konkursní řízení nebrání správci daně činit kvalifikované úkony, i když rozhodnutí vykonat nelze. V průběhu konkursního řízení tedy správce daně mohl vydávat výzvy k úhradě nedoplatku či exekuční příkaz. Vzdor probíhajícímu konkursnímu řízení mohl správce daně dosáhnout úhrady daňových pohledávek i za zpeněžení majetku, který konkursem postižen není či exekuci na věcech a majetkových hodnotách vyloučených z konkursní podstaty; to však nečinil, promlčecí lhůta tak marně uplynula.

ad d): Cílem konkursu je dosáhnout poměrného uspokojení věřitelů z majetku tvořícího konkursní podstatu, a to za podmínek stanovených zákonem o konkursu a vyrovnání. Konkursní právo negarantuje, že konkursní věřitelé získají výhody pro uspokojení částí pohledávek, které zůstanou nevypořádané po skončení konkursu. Proto je jejich odpovědností vyvinout dostatečnou aktivitu k ochraně svých práv. Výtěžek z konkursu žalovaný obdržel. Bylo na něm, aby ve vztahu k části pohledávek, které v konkursu uspokojeny být nemohly, činil opatření k tomu, aby byly vymahatelné i po skončení konkursu. Žádné úkony činěné v souladu s konkursním právem nemohou mít jiné důsledky, než předvídané konkursním právem. O přičitatelnosti úkonů soudu správci daně lze hovořit, pokud má správce daně na výběr, zda výkon rozhodnutí provede sám, nebo nechá výkon rozhodnutí provést obecný soud. Pokud na výběr nemá, musí dbát podstaty a smyslu prováděného speciálního řízení – konkursu- a činit úkony ve vztahu k části pohledávek, které v konkursním řízení uspokojeny být nemohou. Žalovaný ač nevěděl, jaká část daňových pohledávek zůstane neuspokojena, mohl činit úkony, jimiž by zjišťoval majetek žalobce, který netvořil konkursní podstatu a zabezpečoval jeho použití na úhradu svých daňových pohledávek i v průběhu konkursního řízení.

Žalobce shrnul, že smyslem úkonů podle § 70 odst. 2 ZSDP je vytvořit prostor pro aktivitu správce daně spočívající ve vymáhání daňových nedoplatků; vymáhání přihlášených daňových pohledávek v konkursu je podřízeno právu konkursnímu, které má přednost před ZSDP; jednotlivé úkony podle práva konkursního nemají vliv na běh promlčecích lhůt podle ZSDP, protože

neinicializují žádnou aktivitu správce daně; správce daně má povinnost během konkursu aktivně vyhledávat majetek úpadce, který není zahrnut do konkursní podstaty a uspokojovat z něj své vykonatelné pohledávky; provádět úkony směřující k vybrání a vymáhání daňových nedoplatků přihlášených do konkursu, protože neví, jak budou uspokojeny v rozvrhovém řízení; konkursní právo garantuje pouze poměrné uspokojení konkursního věřitele a nemá vliv na ochranu práv stojících mimo účinky konkursního práva; nečiní-li správce daně v průběhu konkursu žádné úkony podle § 70 odst. 2 ZSDP, může dojít k marnému uplynutí promlčecí lhůty, což je bez vlivu na nárok správce daně na poměrné uspokojení pohledávek řádně přihlášených do konkursu. Žalobce žádal, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí i exekuční příkaz a uložil žalovanému nahradit žalobci náklady řízení, které žalobce specifikoval.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že na rozdíl od žalobce je toho názoru, že konkurs přerušuje lhůtu pro promlčení práva vymáhat daňový nedoplatek. Základní zásadou daňového řízení je, že správci daně jednají v řízení o daních v souladu se zákony a jinými obecně závaznými právními předpisy, jak stanoví § 2 odst. 1 ZSDP. To znamená, že musejí jednat v souladu i s občanským zákoníkem, obchodním zákoníkem a zákonem o konkursu. Podle § 14a zákona o konkursu a vyrovnání přechází prohlášením konkursu na správce konkursní podstaty mimo jiné i plnění povinností podle předpisu o daních, správce daně proto jedná ve věci daní pouze se správcem konkursní podstaty, nikoliv s úpadcem. Promlčecí lhůta pohledávek přihlášených do konkursu se přerušuje podle § 20 odst. 8 zákona o konkursu a vyrovnání, podle kterého má přihláška pohledávky do konkursního řízení pro běh lhůty pro promlčení a zánik práva stejné účinky jako uplatnění práva u soudu a podle § 112 občanského zákoníku, podle kterého uplatní-li v promlčecí lhůtě věřitel právo u soudu a v zahájení řízení řádně pokračuje, promlčecí doba od tohoto uplatnění po dobu řízení neběží. Rovněž podle § 402 obchodního zákoníku promlčecí doba přestává běžet, když věřitel za účelem uspokojení nebo určení svého práva učiní jakýkoli právní úkon, který se považuje podle předpisu upravujícího soudní řízení za jeho zahájení nebo za uplatnění práva v již zahájeném řízení; přihláška do konkursu podle žalovaného takovým úkonem je.

Žalovaný konstatoval, že daňová pohledávka byla přihlášena do konkursního řízení pod čj. 168746/98/010940/3278 ze dne 28.7.1998 a byla doručena Krajskému obchodnímu soudu v Praze dne 4.8.1998. Usnesením ze dne 29.7.2003 čj. 96 K 31/98-310 byl konkurs pravomocně ukončen dne 17.9.2003. To dle žalovaného znamená, že v době od 4.8.1998 do 17.9.2003 probíhal konkurs a neběžela lhůta pro promlčení práva vymáhat daňové nedoplatky přihlášené do konkursu. Žalobce přihlášenou pohledávku nepopřel a podle § 45 odst. 2 zákona o konkursu a vyrovnání lze po zrušení konkursu vést výkon rozhodnutí na úpalcovo jmění. Žalovaný uvedl, že z kontroly a porovnání lhůt splatnosti jednotlivých daňových nedoplatků uvedených v exekučním příkazu, doručení přihlášky soudu dne 4.8.1998, ukončení konkursního řízení dne 17.9.2003 a doručení výzvy k zaplacení nedoplatků v náhradní lhůtě, proti které se žalobce neodvolal, a která je úkonem přerušujícím běh lhůty pro promlčení v důsledku kterého začíná běžet lhůta nová, vyplývá, že daňové nedoplatky uvedené v exekučním výměru, s výjimkou nedoplatku v pořadí 16 a 27, nejsou ke dni 9.3.2007, tj. ke dni podání žalobcovy námítky, promlčeny podle § 70 ZSDP a jsou vymahatelné. Upozornil, že v průběhu daňového řízení došlo k částečné úhradě některých nedoplatků, v těchto případech se nedoplatky uvedené v exekučním příkazu a uvedené na platebních výměrech a daňových přiznáních neshodují. Navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce v podání ze dne 3.12.2009 soudu došlém dne 7.12.2009 uvedl, že po nahlédnutí do spisu zjistil, že některé správní akty, na jejichž základě vznikly neuhrazené daňové povinnosti vymáhané předmětným exekučním příkazem, jsou vadné či zcela absentují. U vadných správních aktů žalobce řešil, zda soud je kompetentní k jejich nicotnosti přihlížet z hlediska důvodnosti žaloby a zda vady dosahují takové intenzity, že jde o rozhodnutí nicotná. Uvedl, že podle judikatury, na kterou odkázal, je při soudním přezkumu rozhodnutí vydaných ve vymáhacím řízení třeba zkoumat existenci exekučního titulu, vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr pohledávky k ceně exekucí postižené věci, doručení exekučního příkazu apod. Mezi mantinely soudního

přezkumu tak patří i zkoumání nicotnosti rozhodnutí, jejichž neuhrazené částky jsou uvedeny na exekučním příkazu. Pokud jde o posuzování kategorií nicotnost a neplatnost daňových rozhodnutí, žalobce dovedl, že nelze aplikovat rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2005, čj. 6 A 76/2001, neboť byl zrušen Ústavním soudem náležením pléna Pl. ÚS 9/06 ze dne 2.6.2009. Má tak za to, že pro posouzení otázky neplatnosti a nicotnosti daňových rozhodnutí je od 2.6.2009 nezbytné vycházet z rozsudku 2 Afs 45/2003, který pojmy nicotnost a neplatnost staví na roveň ve smyslu nálezů Ústavního soudu II. ÚS 31/99, II ÚS 583/03, z nichž je podle žalobce pro účely předmětné žaloby podstatné, že za vadné Ústavní soud považuje již jen špatně umístěnou náležitost rozhodnutí. Žalobce pak provedl rozbor tzv. konkludentního vyměrování a uvedl, že tímto způsobem měla být stanovena daňová povinnost ve většině žalobcových případech. I konkludentní rozhodnutí musí dle žalobce obsahovat náležitosti dle § 32 odst. 2 ZSDP, jak žalobce dovedl poukazem na rozsudek 5 Afs 9/2009 (v němž soud uvedl, že konkludentnímu vyměření, resp. závěru o tom, zda se vyměřená daň odchyluje od daně uvedené v přiznání, či nikoliv, musí předcházet úvaha správce daně). K tomu žalobce uvedl, že tato úvaha musí být zachycena v rozhodnutí, protože jinak by na jisto nebylo postaveno, zda k vyměření došlo či nikoliv. Proto podle žalobce lze přijmout závěr, že skutečnost, zda bylo konkludentně vyměřeno, lze ověřit pouze nahlédnutím do spisu (v tomto bodě odkázal na rozsudek 1 Afs 51/2007), ve kterém se konkludentní rozhodnutí musí nacházet. Podle žalobce bude přípustné, když náležitosti rozhodnutí budou uvedeny přímo na formulář přiznání a hlášení, budou-li odpovídat § 32 odst. 2 ZSDP. Žalobce pak provedl posouzení jednotlivých rozhodnutí uvedených v exekučním příkazu. V případech „konkludentního vyměření“ (s výjimkou dvou případů, kdy neshledal nedostatky) žalobce namítl, že nejsou vyplněny odpovídající kolonky na zadní straně řádných či dodatečných daňových přiznání, což dle žalobce znamená, že neexistuje rozhodnutí o vyměření daně, neboť absentují všechny náležitosti rozhodnutí podle § 32 odst. 2 ZSDP. V případě platebních výměrů či dodatečných platebních výměrů žalobce dovozoval nicotnost těchto daňových rozhodnutí s argumentací, že odkaz na procesní, případně hmotněprávní předpis je v záhlaví nikoli v výroku rozhodnutí, případně je (v případě položky 19) nečitelný takže na něj je třeba nahlížet jako by nebyl a v jednom případě platebního výměru na daňové penále (položka 18) není odkaz na hmotněprávní předpis uveden vůbec.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. července 2010, č.j. 5 Ca 252/2007- 47 žalobu zamítl. Uvedl, že existenci vad, které podle žalobce způsobují nicotnost rozhodnutí (rozhodnutí uvedených ve výkazu nedoplatků sestaveného ke dni 23.8.2005, který obsahuje o 47 položek vymáhaných předmětným exekučním příkazem) žalobce namítl až po uplynutí lhůty k podání žaloby. Soud odůvodnil, proč při výkladu pojmu „nicotnost“ a „neplatnost“ daňových rozhodnutí vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 72/2008-71, nikoli z žalobcem namítaného rozsudku 2 Afs 45/2003, který podle žalobce stavěl uvedené pojmy na roveň. Po posouzení namítaných vad soud dospěl k závěru, že rozhodnutí nejsou nicotná, neboť nicotnost nemůže způsobit uvedení právního předpisu v jiné části než ve výroku rozhodnutí a ani skutečnost, že uvedení právního předpisu zcela chybí. V případě konkludentního vyměření daně (§ 46 odst. 5 věta druhá ZSDP) pak měl městský soud za to, že nevyplnění kolonek daňového přiznání „vyměřil“ a „přezkoušel“ správcem daně neznamená, že daň nebyla vyměřena, neboť platí, že za den vyměření a zároveň doručení se považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání a bylo-li daňové přiznání nebo hlášení podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně. Ohledně žalobcem nekonkretizovaných daňových rozhodnutí, která podle žalobce ve spise absentují, soud konstatoval, že žalobce nenamítl, že by snad nebyla vydána či nebyla žalobci doručena a ani z jiných důvodů nedovojoval, že jde o rozhodnutí nicotná; exekuční příkaz v případě všech položek obsahuje údaje o číslu a datu vydání daňových rozhodnutí, datum splatnosti nedoplatku a jeho výši, které žalobce nezpochybnil. Soud uvedl, že se nezabýval otázkou, zda žalobcem vyjmenovaná daňová rozhodnutí jsou či nejsou neplatná podle § 32 odst. 7 ZSDP, neboť tuto otázku by řešil pouze tehdy, pokud by doplnění žaloby bylo podáno ve lhůtě pro podání žaloby, což se nestalo. K otázce promlčení byl městský soud toho názoru, že na promlčení práva správce daně vybrat a vymáhat daňové nedoplatky lze aplikovat pouze § 70 ZSDP, nikoli § 112 OZ a § 20 odst. 8 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, a poukázal na to, že ZSDP ve znění do 31.12.2007 neobsahoval žádné ustanovení

upravující stavění promlčení lhůty po *dobu řízení u soudu*, přičemž teprve od 1.1.2008 (po novele zákonem č. 296/2007 Sb.) ust. § 70 odst. 3 ZSDP stanovilo, že lhůty podle odst. 1 a 2 neběží po dobu výkonu rozhodnutí soudem nebo soudním exekutorem anebo do uspokojení výtěžku z veřejné dražby a rovněž po *dobu přihlášení nedoplatku v insolvenčním řízení* (tj. v řízení podle zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku). Městský soud (po vypořádání se s námitkami žalobce namítajícími, že přihláška pohledávky správce daně do konkursního řízení není a nemůže být úkonem dle § 70 odst. 2 ZSDP) měl za to, že přihláška pohledávky finančního úřadu do konkursního řízení je úkonem směřujícím k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku ve smyslu § 70 odst. 2 ZSDP a dovodil, že k promlčení práva vymáhat daňový nedoplatek nedošlo, a to na základě konkrétních skutkových okolností (mimo jiné i na základě skutečnosti, že správkyně konkursní podstaty na přezkumném řízení dne 13.12.1999, jehož se úpadce neúčastnil, k dotazu soudu uvedla, že úpadce vyzvala k vyjádření se k seznamu pohledávek, což však tento o své vůli neučinil).

Rozsudek městského soudu byl zrušen a věc byla zdejšímu soudu vrácena k dalšímu řízení rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25.5.2011, č.j. 2 Afs 84/2010-83. Nejvyšší správní soud uvedl, že městský soud správně provedl kategorizaci vad daňových rozhodnutí na nicotná a neplatná ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu 5 Afs 72/2008 a po právu odmítl argumentaci žalobce, spojoval-li žalobce absenci uvedení právního předpisu ve výrokové části rozhodnutí s nicotností. Souhlasil i se závěrem městského soudu, že přezkoumání, zda takový nedostatek může způsobit neplatnost platebních výměrů ve smyslu § 32 odst. 7 daňového řádu, nemohlo být předmětem soudního přezkoumání s ohledem na pozdní uplatnění této námítky. K vytýkané vadě týkající se vyměření daňové povinnosti správcem daně na základě daňových přiznání pak Nejvyšší správní soud uvedl:

.....stěžovateli lze přisvědčit v tom, že pod položkami č. 1 – 5, 12-15, 17, 30 a 31 exekučního příkazu skutečně figurují daňové povinnosti na základě konkludentního vyměření daně (tedy dle podaných daňových přiznání). Nejvyšší správní soud z předloženého správního spisu, shodně se stěžovatelem, zjistil, že daňová přiznání neobsahují na předepsaných částech formuláře (ani jinde) údaj o vyměření daně, tedy kdo za finanční úřad daňovou povinnost vyměřil a kdy. Přitom dle ustanovení § 46 daňového řádu platí, že správce daně stanoví základ daně a její výši, která má být daňovému subjektu vyměřena a předepsána podle výsledků vyměřovacího řízení (odst. 1). O stanoveném základu daně a vyměřené dani vyrozumí správce daně daňový subjekt platebním výměrem nebo hromadným předpisným seznamem, nestanoví-li zákon jinak, a současně takto vyměřenou daň předepíše (odst. 4). Za podmínky, že se vyměřená daň neodchyluje od daně uvedené v daňovém přiznání nebo hlášení, nemusí správce daně sdělovat daňovému subjektu výsledek vyměření, pokud o to daňový subjekt výslovně nepožádá nejpozději do konce příštího zdaňovacího období. V tomto případě se za den vyměření daně a současně za den doručení tohoto rozhodnutí daňovému subjektu považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání nebo hlášení, a bylo-li daňové přiznání nebo hlášení podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně (odst. 5). V souvislosti s konkludentním vyměřením daňové povinnosti (§ 46 odst. 5 daňového řádu) lze odkázat na judikaturu zdejšího soudu vyjadřující se k jeho podstatě a způsobu, jakým může být realizován. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 11. 1. 2006, č. j. 7 Afs 49/2004 – 59 se podává, že „[e]xistence tzv. fiktivního rozhodnutí dle ust. § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků je v daňovém řízení odůvodněna zejména hospodárností řízení, což však neznamená, že by tato hospodárnost mohla jít k tíži daňového subjektu. Proto je nutné konstatovat, že ust. § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků konstruuje nejenom fikci rozhodnutí o konkludentním vyměření daně, nýbrž i fikci vyměření daně a především fikci doručení tohoto rozhodnutí, když je stanoveno, že „za den doručení tohoto rozhodnutí daňovému subjektu se považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání“. Na tento rozsudek pak navazuje Nejvyšší správní soud v dalším svém rozhodnutí (rozsudek ze dne 25. 6. 2008, č. j. 5 Afs 3/2008 - 81), kde k postupu při

konkludentním vyměření daně dle ustanovení § 46 odst. 5 daňového řádu uvádí: „Výše uvedené ustanovení nezakládá automaticky fikci vyměření, tak, jak je tomu např. v případě ust. § 17 odst. 5 cit. zákona (fikce doručení). Konkludentnímu vyměření, resp. závěru o tom, zda se vyměřená daň odchyluje od daně uvedené v přiznání, či nikoli musí totiž předcházet právě úvaha správce daně. Stav obdobný fikci je podmíněn kvalifikovaným konáním či nekonáním správce daně.“ Stěžejní závěry, pokud jde o konkludentní vyměření daně dle ustanovení § 46 odst. 5 daňového řádu, pak vyslovil rozšířený senát zdejšího soudu v usnesení ze dne 27. 7. 2010, č. j. 5 Afs 92/2008 - 147, kde shrnul i dosavadní judikaturu. Z podstatných dílčích závěrů lze připomenout, že podání daňového přiznání je jedním ze způsobů zahájení vyměřovacího řízení. K ustanovení § 46 pak rozšířený senát uvádí, že „především upravuje vyústění vyměřovacího řízení ve vyměření daně (odst. 1 až 6 a odst. 10) (...) Jakkoli by dikce § 46 odst. 4 d. ř. mohla na první pohled naznačovat, že pravidelnou formou vyměření daně je vydání skutečného platebního výměru, jedná se v praxi o formu výjimečnou, neboť s ohledem na množství jednotlivých dílčích daňových povinností, které jsou daňovými subjekty plněny, musí převažovat forma tzv. konkludentního vyměření daně, zakotvená v § 46 odst. 5 d. ř. V demokratickém právním státě, v němž lze daně ukládat pouze zákonem, za vyloučení libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení a ve výši, která nemá vyvlastňující či škrtící efekt (...) lze po daňových subjektech spravedlivě požadovat, aby daň samy přiznaly, a současně je nutno mít za to, že zpravidla daň přiznávají v řádné výši. Proto je i s ohledem na ekonomii a rychlost daňového řízení zcela legitimní, aby zákon umožňoval pravidelně vyměřovat daň jen na základě daňového přiznání a bez vydání formálního rozhodnutí správcem daně a aby zároveň v podobě možnosti uplatnění kontrolních postupů za zákonem stanovených podmínek existovaly prostředky, jimiž správce daně ověří, že daňový subjekt svoji povinnost splnil řádně, a které již jen svojí samotnou existencí budou působit jako motivace k řádnému plnění daňových povinností a prevence krácení daně. Na druhé straně, pokud zákonodárce takový způsob vyměření zavede, je nutno jej vykládat a aplikovat tak, aby byly šetřeny zásady spravedlivého procesu a chráněna právní jistota daňového subjektu. Je tedy třeba, aby se daňovému subjektu dostalo či přinejmenším na základě jeho jednoduchého úkonu mohlo dostat rychle informace o tom, jak správce daně jeho daňové přiznání hodnotí, a zda tedy má daňovou povinnost za správně stanovenou, anebo zda ji hodlá podrobit důkladnějšímu prověřování. (...) První část první věty § 46 odst. 5 d. ř. [Neodchyluje-li se vyměřená daň od daně uvedené v daňovém přiznání nebo hlášení, (...)] je jednoznačná v tom, že tzv. konkludentně lze vyměřit daň jen ve výši uvedené v daňovém přiznání nebo hlášení, tj. že si daňový subjekt může být vždy jist výši takto vyměřené daně. Znamená to také a contrario, že vždy, když chce správce daně vyměřit daň ve výši odchylné od té, která je uvedena v daňovém přiznání nebo hlášení nebo dodatečném daňovém přiznání, musí vydat platební výměr (dodatečný platební výměr) a doručit jej daňovému subjektu; teprve doručením se stává toto rozhodnutí právně účinným (§ 32 odst. 1 věta druhá d. ř.). Druhá část první věty [(...) nemusí správce daně sdělovat daňovému subjektu výsledek vyměření, (...)] dává správci daně v případě, že jsou naplněny podmínky hypotézy právní normy, tj. podmínky první části první věty, zmocnění nesdělovat výsledek vyměření; dává mu možnost tak postupovat, avšak umožňuje mu i v případě, že jsou splněny podmínky hypotézy (tj. neodchyluje-li se daň vyměřená od daně přiznané), vydat platební výměr postupem podle § 46 odst. 4 d. ř. Třetí část první věty je vylučující podmínkou uplatnění části druhé – pokud o to daňový subjekt požádá ve stanovené lhůtě, sdělí mu správce daně výsledek konkludentního vyměření. Uvedenou formulaci nelze vykládat jako odkaz na standardní způsob vyměření, tj. na postup podle § 46 odst. 4 d. ř., v němž se hovoří o „vyrozumění“ daňového subjektu o „stanoveném“ základu daně a „vyměřené“ dani, a to formou platebního výměru. Je tomu tak proto, že v § 46 odst. 4 a odst. 5 d. ř. zákon používá odlišné formulace: v odst. 5 se oproti tomu, co obsahuje odst. 4, hovoří o „sdělení výsledku vyměření“. Pokud by racionální zákonodárce chtěl, aby v případě, že daňový subjekt požádá o sdělení výsledku vyměření, byl teprve v reakci na tuto žádost vydán a daňovému subjektu doručen platební výměr, který by v souladu s § 32 odst. 1 větou druhou d. ř. měl právní účinky až doručením, lze mít za to, že by nejspíše použil obdobnou formulaci jako v § 46 odst. 4 d. ř. nebo by jiným způsobem jednoznačně vyjádřil, že se má vydat a doručit platební výměr. Hovoří-li se však v § 46 odst. 5 d. ř. o „sdělení výsledku vyměření“, naznačuje takto užitá formulace, že tento úkon správce daně má toliko

informativní charakter – jeho doručení nezakládá právní účinky ve smyslu § 32 odst. 1 d. ř., neboť tyto nastaly na základě zvláštní úpravy již fiktivním doručením

fiktivně vydaného platebního výměru v den, který stanoví věta druhá v § 46 odst. 5 d. ř.

Uvedený výklad odpovídá i smyslu a účelu vykládaného ustanovení – ztotožnit okamžik podání daňového přiznání či hlášení nebo dodatečného daňového přiznání (resp. okamžik uplynutí lhůty k podání daňového přiznání či hlášení, bylo-li podáno před uplynutím této lhůty) s okamžikem fiktivního vydání a zároveň fiktivního doručení platebního výměru. Uvedený platební výměr existuje pouze právně - protože objektivní právo stanoví, že se na něj má hledět, jako by existoval, i když fakticky vydán nebyl. Navíc existuje jen podmíněně,

a sice tehdy, je-li splněna hypotéza normy obsažené v § 46 odst. 5 d. ř., tedy neodchyluje-li se vyměřená daň od daně uvedené v daňovém přiznání nebo hlášení. A konečně vzniká se zpětnou účinností ke dni uvedenému ve větě druhé § 46 odst. 5 d. ř. v den, kdy správce daně na základě posouzení daňového přiznání či hlášení nebo dodatečného daňového přiznání a případných dalších poznatků, které má k dispozici, dojde k závěru, že se daň, kterou je na místě vyměřit, neodchyluje od daně uvedené v daňovém přiznání nebo hlášení. (...) Výsledek

posouzení se projeví toliko v daňovém spisu, a sice v příslušné kolonce daňového přiznání či hlášení nebo dodatečného daňového přiznání, v níž se zaznamená provedení vyměření podle § 46 odst. 5 d. ř. Tzv. konkludentní vyměření či doměření daně tedy ve skutečnosti není konkludentním, čili mlčky učiněným, nýbrž výslovným, avšak zjednodušeným a interním, tedy navenek (mimo sféru správce daně) se bezprostředně neprojevujícím způsobem vyměření daně. K projevení se uvedeného způsobu vyměření navenek dojde většinou jen tím, že správce daně daňovému subjektu na základě jeho žádosti sdělí výsledek vyměření. Žádost daňového

subjektu o sdělení výsledku vyměření je úkonem, který nutí správce daně k tomu, aby posouzení neprodleně provedl, neučinil-li tak již dříve. Jen na základě posouzení může sdělit daňovému subjektu výsledek vyměření, dospěje-li k závěru, že je na místě vyměřit daň konkludentně podle § 46 odst. 5 d. ř., anebo – dospěje-li k závěru, že konkludentní vyměření na místě není – postupovat jiným způsobem (zejm. vydat platební výměr).“

Nejvyšší správní soud tedy jako nesprávný posoudil závěr městského soudu, že absence poznámky správce daně o vyměření daně v daňovém přiznání, nezpůsobuje nicotnost rozhodnutí o vyměření daně, neboť v tomto případě je daň vyměřena posledním dnem lhůty pro podání daňového přiznání, a uvedl, že v těchto případech žádná rozhodnutí o vyměření daně vydána nebyla a přijatá daňová přiznání stěžovatele se mohou jako rozhodnutí tohoto typu toliko představovat; ve skutečnosti se jedná o rozhodnutí nicotná, fakticky neexistující. Samotné podání daňového přiznání neznamená, že pokud nebyl ze strany správce daně učiněn úkon k ověření správnosti či úplnosti vykázané daňové povinnosti (úvaha správce daně), lze automaticky dovozovat, že bylo správcem daně vyměřeno konkludentně. I konkludentnímu vyměření musí nutně předcházet vyměřovací řízení, které je zahájeno právě podáním daňového přiznání. Poznámka správce daně o předepsání (fakticky nevyměřené) daně, učiněná na jednotlivých daňových přiznáních, nemůže vyměření daně nahradit – jde jen o interní úkon správce daně, který má kladnou či zápornou daňovou povinnost (předtím vyměřenou) promítnout na osobní daňový účet daňového subjektu. Na základě toho Nejvyšší správní soud konstatoval, že u položek výkazu nedoplatků č. 1 – 5, 12 – 15, 17, 30 a 31, které by měly obsahovat údaj o dlužné částce daně vzniklé z konkludentního vyměření dle ustanovení § 46 odst. 5 daňového řádu, byly nedoplatky odvozeny z nicotných rozhodnutí správce daně.

Ve vztahu k rozhodnutím správce daně, které neshledal nicotnými, pak Nejvyšší správní soud dal za pravdu stěžovateli, že rozsudek městského soudu je rozhodnutím „překvapivým“, neboť městský soud posoudil otázku promlčení zcela odlišně než žalovaný (nejde o pouhé doplnění nebo korekci právního názoru žalovaného), byť v konečném výsledku dospěl ke

stejnému závěru. Hmotně právní posouzení běhu promlčecí lhůty je v rozsudku městského soudu postaveno na zcela jiném právním základě, než v rozhodnutí žalovaného. K otázce předvídatelnosti správního rozhodování (tedy vyloučení překvapivých rozhodnutí, omezujících procesní obranu účastníka) se Nejvyšší správní soud již v minulosti opakovaně vyjadřoval (viz například rozsudek ze dne 20. 7. 2007, č. j. 8 Afs 59/2005 – 83); reflektoval přitom judikaturu Ústavního soudu. Ten například v nálezu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 654/03 uvedl, že „*[j]edním z aspektů práva na spravedlivý proces je na jedné straně postulát alespoň minimální míry předvídatelnosti soudního rozhodnutí, na straně druhé požadavek, aby se soud příslušným způsobem vypořádal s námitkami, jež účastník řízení uplatňuje. Jestliže rozhodnutí soudu je pro účastníka řízení s ohledem na dosavadní stav řízení, stav dokazování, existující procesní situaci a především uplatněné právní námitky překvapivé, nelze hovořit o tom, že soud dostal své povinnosti poskytovat jednotlivci soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny.*“ Obdobně lze citovat z nálezu ze dne 21. 1. 2003, sp. zn. II. ÚS 523/02: „*[o]dvolací soud, který potvrdil rozsudek soudu prvního stupně z jiného důvodu, než byl důvod zamítnutí žaloby soudem prvostupňovým, aniž by před vydáním potvrzujícího rozsudku seznámil účastníky řízení se svým právním názorem - odlišným od právního názoru soudu prvního stupně, a neumožnil jim se k němu vyjádřit, v podstatě porušil zásadu dvojinstančnosti, řízení a tím ve svých důsledcích zasáhl do stěžovatelova práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny. V případě potvrzujícího rozsudku odvolacího soudu, který byl opřen o jiný důvod, než byl důvod zamítnutí žaloby soudem prvního stupně, se v konkrétním případě jedná o překvapivé rozhodnutí, které vedlo k porušení stěžovatelova práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny.*“ Pokud měl tedy městský soud za to, že o nastolené námitce uváží jinak než žalovaný, byť dopady do právní sféry stěžovatele jsou v podstatě stejné, bylo jeho povinností dát stěžovateli možnost vyjádřit se k takto nově formulovanému právnímu hodnocení, a to například nařizením ústního jednání, jinak nelze zaručit ve vztahu ke stěžovateli dodržení práva na spravedlivý proces. Není jisté vyloučeno, aby soud odůvodnění správního orgánu doplnil, případně jeho argumentaci v určitém směru korigoval, je však třeba mít na paměti, že tím, kdo provede příslušné právní zhodnocení, musí být primárně vždy správní orgán, nikoli soud, v rámci následného kasačního přezkumu.

Podle § 110 odst. 3 s.ř.s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Městský soud v Praze tedy opětovně přezkoumal napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že skutečnost, že u položek výkazu nedoplatků č. 1 – 5, 12 – 15, 17, 30 a 31, které by měly obsahovat údaj o dlužné částce daně vzniklé z konkludentního vyměření dle ustanovení § 46 odst. 5 daňového řádu, byly nedoplatky odvozeny z nicotných rozhodnutí správce daně, nutně vede ke zrušení napadeného rozhodnutí jako celku.

Nejvyšší správní soud se ve zrušovacím rozsudku nikterak nevyjádřil k základní otázce, zda přihlášení daňové pohledávky do konkursu má za následek stavění promlčení lhůty podle § 112 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (o.z.) ve spojení s ust. § 20 odst. 8 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu, tedy zda je správný právní názor žalovaného, na základě kterého vydal napadené rozhodnutí, či zda naopak je správný právní názor žalobce, že ust. § 112 o.z. v dané věci aplikovat nelze, jemuž přisvědčil i městský soud. Městský soud v Praze je tak (stejně jako ve svém rozsudku ze dne 30.7.2010, čj. 5 Ca 252/2007-47) toho názoru, že žalovaný v dané věci ustanovení § 112 o.z. (podle kterého *uplatní-li věřitel v promlčecí době právo u soudu nebo jiného příslušného orgánu a v zahájeném řízení řádně pokračuje, promlčecí doba od tohoto uplatnění po dobu řízení neběží; to platí i o právu, které bylo pravomocně přiznáno a pro které byl u soudu nebo u jiného příslušného orgánu navržen výkon rozhodnutí*) ve spojení s ust. § 20 odst. 8 zákona o konkursu (podle kterého *přihláška pohledávky má pro běh lhůty pro promlčení a zánik práv stejné účinky jako*

uplatnění práva u soudu) aplikoval nesprávně. Soud poukazuje na to, že ZSDP teprve po novelizaci zákonem č. 296/2007 Sb., tj. ve znění účinném od 1.1.2008, ve svém § 70 odst. 3) stanovil, že lhůta podle odst. 1 a 2 neběží po dobu přihlášení nedoplatku v insolvenčním řízení (zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku). Důvodová zpráva k návrhu zákona, která uvádí, že *navrhovaná úprava řeší otázku nakládání s daňovými nedoplatky při ukončení insolvenčního řízení a jejich další případnou existenci za předpokladu, že byly řádně přihlášeny u insolvenčního soudu a z různých objektivních důvodů nebyly zcela nebo zčásti v insolvenčním řízení uhrazeny. Předkládaná právní úprava vychází z teze, že i správce daně, jenž se o spravovanou daňovou pohledávku stará s péčí řádného hospodáře, požívá právní jistoty, že nedojde k jejímu promlčení*, nedává podle mínění soudu vodítko pro výklad původního znění uvedeného ustanovení ve smyslu znění novelizovaného. Na souzenou věc přitom dopadá ust. § 70 ZSDP ve znění do 31.1.2007, tedy před provedenou novelizací, které (v odst. 2/) upravuje přerušení lhůty a nový běh lhůty, nikoli stavění lhůty po dobu řízení před soudem, resp. stavění lhůty v důsledku podání přihlášky pohledávky v konkursním řízení. Podle mínění soudu měla být otázka promlčení práva vymáhat daňové nedoplatky žalovaným správním orgánem řešena výlučně podle ZSDP, tj. veřejnoprávního předpisu, který obsahuje vlastní úpravu promlčecích lhůt v § 70, nikoli podle § 112 o.z. a § 20 odst. 8 zákona o konkurzu. Skutečnost, že žalovaný na promlčení práva vymáhat předmětné daňové pohledávky uvedená ustanovení aplikoval, je dalším důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Soudu přitom nenáleží, jak uvedl Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku, běh promlčecí lhůty postavit na jiném právním základě, než žalovaný, neboť tím, kdo provede příslušné právní zhodnocení, musí být primárně vždy správní orgán.

Z uvedených důvodů soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a plně úspěšnému žalobci přiznal náhradu za soudní poplatek za žalobu ve výši 2000,- Kč, za kasační stížnost ve výši 3000,- Kč. Dále náhradu nákladů na zastoupení žalobce, a to v řízení o žalobě do dne 23.11.2009 Jakubem Hajdučíkem, daňovým poradcem, po předložení plné moci udělené Auditorské a daňové kanceláři, s.r.o., jejímž jménem poskytuje daňové poradenství Jakub Hajdučík, daňový poradce, založené do soudního spisu dne 24.11.2009, pak touto Auditorskou a daňovou kanceláří; dále jde o náhradu nákladů na zastoupení žalobce v řízení o kasační stížnosti advokátem JUDr. Ing. Danielem Srncem, Ph.D. (jehož plná moc je omezena pouze na řízení o kasační stížnosti). Náklady na zastoupení žalobce v řízení o žalobě jsou za dva úkony právní služby - převzetí věci a podání žaloby, po 2100,- Kč a dva související paušální poplatky po 300,- Kč podle §§ 7, 9 odst. 3 písm. f) a 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., po zvýšení o 20% DHP, jehož je daňový poradce Jakub Hajdučík plátcem, tj. celkem ve výši 5.760,- Kč. Náklady na zastoupení žalobce v řízení o kasační stížnosti jsou za dva úkony právní služby - převzetí věci (při nutné změně zastoupení namísto Auditorské a daňové kanceláře advokátem) a podání kasační stížnosti, po 2100,- Kč a dva související paušální poplatky po 300,- Kč podle §§ 7, 9 odst. 3 písm. f) a 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., po zvýšení o 20% DHP, jehož je JUDr. Srnec, advokát, plátcem, tj. ve výši 5.760,- Kč. Náklady řízení celkem jsou tedy ve výši (2000 + 3000 + 5.760,- Kč + 5.760,- Kč) 16.520,- Kč, jak je ve výroku rozsudku uvedeno.

Soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení za doplnění žaloby-informace o nicotnosti ze dne 3.12.2009, doplnění kasační stížnosti ze dne 6.10.2010 a doplnění kasační stížnosti ze dne 14.12.2010, neboť nešlo o reakci na podání žalovaného, ale o doplnění žaloby a kasační stížnosti, které mohlo a mělo být součástí samotných těchto podání. V tomto směru tak podle soudu nejde o náklady vynaložené důvodně ve smyslu § 60 odst. 1 s.ř.s..

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek ust. § 102 a násl. s.ř.s., ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozsudku, prostřednictvím Městského soudu v Praze k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle § 105 odst. 2 s.ř.s., stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 14. července 2011

JUDr. Eva Pechová, v.r.

předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: J.Válková